

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **V. H. N.**, narozený dne „X“,
státní příslušnost Vietnam,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Balková,
zastoupený advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským,
se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2018, č. j. KRPU-167843-15/ČJ-2018-040022-SV-CV,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému **se přiznává** odměna ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 24. 9. 2018 prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 23. 8. 2018, č. j. KRPU-167843-15/ČJ-2018-040022-SV-CV, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce se podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s ust. § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění, přičemž dle ust. § 124 odst. 3 téhož zákona doba trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení jeho osobní svobody, k čemuž došlo dne 23. 8. 2018 v 08:40 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaná nesprávně posoudila využitelnost zvláštních opatření podle ust. § 123b a ust. § 123c zákona o pobytu cizinců. Hodnocení žalované považoval žalobce za zjevně nesprávné a zavádějící, neboť žalovaná principiálně odmítla využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci. Žalobce zdůraznil, že žalovaná nedostatečně zhodnotila, že žalobce se nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu hodin a v minulosti se neprotivil jakémukoliv správnímu rozhodnutí. Žalobce připomněl, že zavedením institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, došlo k implementaci čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. 12. 2008, č. 2008/115/ES (dále jen „návrátová směrnice“), a proto musí být ustanovení o zvláštních opatřeních vykládána v souladu s touto směrnicí. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-51. Žalobce poukázal na to, že při zhodnocení údajného úmyslu žalobce vycestovat do Německa žalovaná vycházela z jeho ilegální cesty přes Českou republiku, avšak zcela nedostatečně zhodnotila to, že žalobce po svém zajištění českou policií zásadně změnil svůj přístup, nesnažil se žalovanou zmást uváděním nesprávných identifikačních údajů, nevyjádřil úmysl nespolutracovat s českými orgány, nijak nerozporoval své porušení pravidel pobytu v schengenském prostoru a nevyloučil možnost vrátit se do Vietnamu. Žalovaná podle žalobce nedostála své povinnosti přihlédnout k míře závažnosti protiprávního jednání, jehož se žalobce dopustil. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18. Žalobce trval na tom, že pouhý nelegální pobyt nestačí ke klíčovému závěru žalované, že v případě žalobce nešlo přistoupit k rozhodnutí o uložení zvláštních opatření. Žalobce připustil, že nedisponoval prostředky pro složení finanční záruky ve výši několika set tisíc korun českých, avšak podotkl, že si dokázal zajistit komplikovanou cestu z Vietnamu do Německa. V případě nezajištění by byl tudíž schopen zajistit si prostředky pro pobyt na území České republiky až do vycestování, a to například prostřednictvím svých příbuzných nebo charitativních organizací. Žalobce se domníval, že minimálně uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců by bylo možné.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapitulovala předcházející správní řízení. Žalovaná poukázala na to, že cílem cesty žalobce bylo Německo, kde chtěl nelegálně pracovat, a hodlal se spoléhat na solidaritu vietnamské komunity. Žalobce si byl vědom své nelegální cesty, i toho, že se bude muset před státními orgány skrývat a pracovat nelegálně. Žalovaná konstatovala, že uložení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zvláštních opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b a ust. § 123c zákona o pobytu nebylo možné s ohledem na zjištěné skutečnosti ve smyslu ust. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, a to pro dosavadní jednání a chování žalobce, jeho vynaložené úsilí, nedostatek finančních prostředků a jeho úmysl nelegálně pobývat a pracovat v Německu. Žalovaná rovněž podotkla, že by uložení zvláštního opatření mělo negativní dopad na soukromý život žalobce, neboť by byl ponechán na území České republiky bez prostředků, což považovala za nepřipustné. Zdůraznila, že žalobce zcela vědomě nerespektoval právní předpisy Evropské unie a České republiky, a proto bylo pravděpodobné, že by nerespektoval ani uložené opatření. Tvzení žalobce o možnosti získání finančních prostředků, jež uvedl v žalobě, shledává žalovaná účelovým, neboť je v přímém rozporu s jeho předchozí výpovědí. Žalovaná dále nesouhlasila s tvrzením žalobce, že se nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky, neboť zcela vědomě zvolil nelegální cestu do členského státu Evropské unie prostřednictvím převaděčů, které sám kontaktoval, jeho cílem bylo nelegálně na území Německa pobývat a pracovat a hranice Schengenského prostoru překročil v úkrytu dodávkového vozidla. K tomu žalovaná doplnila, že nelegální cestu žalobce zvolil pouze pro svůj vlastní ekonomický prospěch. Žalovaná rovněž rozporovala, že by rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, byl aplikovatelný na dotčený případ, jak tvrdil žalobce. Závěrem žalovaná navrhla řízení ve smyslu ust. § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců zastavit, neboť žalobce byl ze zajištění již propuštěn, případně navrhla žalobu zamítnout.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a podle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasili.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
6. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Z úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 23. 8. 2018 bylo zjištěno, že na základě Dohody mezi vládou České republiky a vládou Spolkové republiky Německo o zpětném přebírání osob na společných státních hranicích od orgánů policie Spolkové republiky Německo (dále jen „dohoda“) byl žalobce převzat hlídkou Policie České republiky a podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii“), zajištěn dne 23. 8. 2018 v 08:40 hod., neboť byl důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobýval. Žalobce byl rovněž podezřelý, že na území Německa vstoupil bez cestovního dokladu, povolení k pobytu nebo víza, neboť dne

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. 8. 2018 v 20:30 hodin překročil státní hranici s Německem ve vozidle Citroen Jumper, slovenské registrační značky „X“ a při kontrole se neprokázal cestovním dokladem.

7. Z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 23. 8. 2018, č. j. KRPÚ-167843-5/ČJ-2018-040022-SV-CV, vyplývá, že dne 21. 8. 2018, v 20:30 hodin, byl žalobce podezřelý, že na území Německa vstoupil bez cestovního dokladu, povolení k pobytu nebo víza. V rámci dohody byl žalobce převzat hlídkou Policie České republiky od německých orgánů. Správním orgánem bylo zjištěno porušení zákona o pobytu cizinců, spočívající v tom, že žalobce vstoupil a pobýval nejméně dne 21. 8. 2018 před 20:30 hodinou, tj. před vstupem na území Německa, na území České republiky bez cestovního dokladu a platného víza či oprávnění k pobytu, proto bylo rozhodnuto podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona o pobytu cizinců o vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Oznámení bylo žalobcem vlastnoručně podepsáno a to za přítomnosti tlumočníka, jak je zřejmé z jeho vlastnoručního podpisu na uvedeném rozhodnutí. Žalobce také svým podpisem stvrdil, že převzal stejnopis tohoto oznámení.
8. Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 23. 8. 2018 soud zjistil, že cílem žalobce bylo dostat se do Německa nelegálně, kde chtěl pracovat, a za tím účelem si ve Vietnamu zajistil za zálohu 20 000 000 dongů nelegální (převaděčskou) cestu, kterou absolvoval letecky do Evropy a následně vozem mimo jiné přes území České republiky. V Německu byl žalobce zadržen a vrácen zpět na území České republiky. Žalobce uvedl, že žádným cestovním dokladem, vízem či povolením k pobytu nejen pro Českou republiku, ale ani pro Schengenský prostor nedisponuje. Pas, peníze a další věci mu sebrali po přistání letadla. V Německu chtěl pracovat na černo, vydělat peníze a zase odjet domů. Domníval se, že by mu vízum nebylo uděleno, neboť nemá žádné vzdělání. Na Českou republiku ani na Evropskou unii nemá žádné rodinné či majetkové vazby. Rovněž sdělil, že nemá prostředky, aby si zde zajistil ubytování či návrat do Vietnamu, ani zde nikoho nezná. Dále uvedl, že není žádná překážka, která by mu bránila vrátit se do Vietnamu, naopak by se tam rád vrátil.
9. Z rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 29. 8. 2018, č. j. OAM-172/LE-LE05-LE26-PS-2018, Ev. č. „X“, bylo zjištěno, že žalobce dne 25. 8. 2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž byl ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/199 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců s dobou trvání zajištění do dne 13. 12. 2018.
10. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Podle odst. 2 je v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
11. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo
- c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.
12. Podle ust. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
13. Podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o Policii je policista oprávněn zajistit cizince, jestliže je důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá. Podle odst. 2 o zajištění cizince podle odstavce 1 policista bez zbytečného odkladu informuje orgán, který rozhoduje o ukončení pobytu na území České republiky nebo o správním vyhoštění. Policista je oprávněn cizince zajistit do doby, než tento orgán cizinci doručí rozhodnutí o ukončení pobytu nebo sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění.
14. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
15. Soud předně konstatuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území České republiky. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo.
16. Při hodnocení odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí také nutno vzít v úvahu již shora zmíněnou předběžnost rozhodnutí o zajištění, která je zdůrazněna i tím, že toto rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (srov. ust. § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) a správní orgán tak vychází z dosud nekompletních spisových materiálů (řízení o správním vyhoštění je teprve zahájeno), které však v daném případě dostatečně odůvodňují rozhodnutí o zajištění.
17. V daném případě žalovaná v rámci své rozhodovací činnosti především vycházela z vyjádření samotného žalobce a v dostatečné míře posuzovala jeho konkrétní situaci s přihlédnutím k podkladům nashromážděným žalovanou před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, jak byly předestřeny shora. Navíc žalobce při svém zadržení ani neuváděl, že se obává o svůj život v zemi původu a ani po prvním vstupu do bezpečných zemí včetně České republiky nepožádal o mezinárodní ochranu, neboť chtěl nelegálně pobývat a pracovat v Německu. Cestu podnikl za úplatu prostřednictvím převaděčů. Ani potencionálně se tak proto nejedná o překážky bránící zajištění žalobce či o překážky realizace správního vyhoštění, které by byly v době rozhodování o zajištění známy nebo před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. V tomto směru musí soud podotknout, že při rozhodování o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince je soud vázán ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., kde je výslovně uvedeno, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jestliže žalobce uvádí, že žalovaná neuložila zvláštní opatření místo zajištění žalobce, pak soud konstatuje, že žalovaná se možností uložení zvláštních opatření zabývala v napadeném rozhodnutí v dostatečném rozsahu, a to konkrétně na stranách 3 až 4 napadeného rozhodnutí.
19. Při svých úvahách, zda žalovaná postupovala správně, když neuložila zvláštní opatření místo zajištění žalobce, vycházel soud z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34 (dostupné na www.nssoud.cz), z nichž vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat. Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 283/2016-31, v němž je uvedeno, že: „Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. NSS dovodil v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.“
20. Ve věci není sporu o tom, že žalobce žádným cestovním dokladem, vízem či povolením pobytu nejen pro Českou republiku, ale ani pro Schengenský prostor, nedisponoval. Žalobce vědomě nelegálně vstoupil a pobýval na území České republiky a členských států Evropské unie, jeho cílem bylo pobývat a nelegálně pracovat v Německu, na území České republiky nemá žádné vazby ani finanční prostředky, takže všechny tyto skutečnosti ve svém souhrnu zjevně svědčí o tom, že je u něj dáno nebezpečí útěku a tím maření v budoucnu potencionálně uloženého správního vyhoštění. Žalovaná přitom v žalobou napadeném rozhodnutí legitimně dovodila, a to na str. 4, že v případě žalobce není možná aplikace zvláštních opatření. Žalovaná v tomto směru v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí výslovně uvedla, že žalobce nedisponoval žádným cestovním dokladem, kterým by se mohl prokázat pobytové kontrole, sám tvrdil, že nemá na území České republiky žádné příbuzné, a proto nemůže správnímu orgánu oznámit adresu místa pobytu, kde by se do svého vycestování ze země zdržoval, nedisponuje finančními prostředky k zajištění ubytování či ke složení finanční záruky a vzhledem k jeho chování neskýtá žádnou záruku, že by se osobně hlásil polici v době k tomu stanovené. Žalovaná dále přihlédla k tomu, že žalobce cestoval s úmyslem neoprávněně vstoupit na území členských států Evropské unie, nelegálně pracovat v Německu a hodlal se před státními orgány na území států Evropské unie skrývat. V případě žalobce tak podle žalované existuje reálný předpoklad, že by mohl ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná vycházela zejména z vyjádření samotného žalobce, z něhož vyplynula nemožnost aplikace zvláštního opatření za účelem vycestování z území.
21. K tomu soud konstatuje, že žalobce nejenže vědomě nelegálně cestoval přes území České republiky, ale chtěl nelegálně pracovat v Německu. Za této situace je zde důvodná obava, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že by žalobce se správními orgány nespolupracoval a případnému správnímu vyhoštění se vyhýbal. Navíc nic nenasvědčuje tomu, že by si žalobce mohl jakkoliv adekvátní finanční prostředky na území České republiky za účelem realizace zvláštních opatření opatřit. Tvzení žalobce, že by si mohl opatřit prostředky pro adekvátní samostatný pobyt na území České republiky, jsou pouze teoretické, ničím nepodložené úvahy, když i právní zástupce byl v předmětném řízení žalobci ustanoven pro nedostatek prostředků. Naopak se lze důvodně domnívat, že by žalobce po propuštění ze zajištění opět (nelegálně) směřoval na území Německa. Podmínky pro uložení zvláštního opatření tak nebyly v případě žalobce dány a žalovaná postupovala ve věci zcela správně.

22. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
23. Současně soud dle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a ta je navíc ani nepožadovala.
24. Výrokem III. rozsudku soud dle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 78 A 23/2018-16. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle ust. § 7 bod 5, ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí věci - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Odměna bude zástupci vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.
25. Pro úplnost soud doplňuje, že nezastavil řízení dle ust. § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, jak navrhovala žalovaná, poněvadž ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017-20, plyne, že dané ustanovení je neaplikovatelné pro rozpor s právem Evropské unie. Konkrétně je v rozsudku uvedeno, že: „Nelze-li se dle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců na území České republiky domoci u soudu vyslovení nezákonnosti rozhodnutí o zajištění policií ani v jednom stupni řízení z důvodu, že omezení osobní svobody již dle tohoto rozhodnutí netrvá, je taková vnitrostátní úprava neaplikovatelná pro rozpor s právem Evropské unie, a to s čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a s čl. 6 a čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie ve spojení s čl. 5 odst. 4 a 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.).“

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 10. října 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.